

ALS WACHTEN VERWACHTEN WORDT

Hij komt ons tegemoet

DATUM	13 december
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Jesaja 61, 1 – 2a; 10-11
EVANGELIE	Johannes 1, 6-8 en 19-27

OVERWEGING

Veel eerder dan andere jaren, zetten mensen dit jaar hun kerstboom. Vóór Sinterklaas zag ik ze al staan bij mensen thuis. Dat zegt iets over hoe zeer mensen in deze pandemie met al die richtlijnen en beperkingen verlangen naar licht, naar warmte. We proberen in ons huis gezelligheid en geborgenheid te creëren. Kaarslicht, kerstboomlampjes, binnen en buiten. Wat hebben we het nodig. En gelukkig mogen van premier Rutte wél meer dan drie kerstbomen in huis hebben!

Alsof we met al die kerstlichtjes willen zeggen; er is licht, ook al voelen we het nu niet... We hebben genoeg te geven aan elkaar, ook al mag het nu niet.... Die lichtjes weerspiegelen onze hoop, ons verlangen. Ze vertellen ons van het Komende Licht. Want, al kan het niet, en mag het niet, we dromen er van om mensen te omarmen, op hartelijke wijze de hand te kunnen geven en straks lachend “zalig kerstfeest” tegen elkaar te kunnen zeggen. En ja we weten wel dat zo’n vreugdevolle kerstgroet op die manier te veel gevraagd is in coronatijd. Maar vandaag wordt ons toegezegd; maak recht de weg van de Heer. Er komt een moment óóit. Vandaag stroomt de hoop je tegemoet. Vandaag wordt wachten verwachten.

‘De geest van God, de Eeuwige, rust op mij’, zegt Jesaja. En hij vertelt ons in een troostlied dat hij aan verslagen harten hoop komt bieden. Dat hij de boodschap komt brengen, dat het Goede ontkiemen zal, dat het Licht ons tegemoet komt. Dat zegt ook Johannes de Doper in het evangelie van vandaag.

Gisteren zette ik thuis de kerststal en terwijl ik de beelden er in zette, dacht ik aan hem. Want ik realiseerde me dat het eigenlijk te vroeg was voor Maria en Jozef. En dat ik liever een beeldje had gehad van deze Johannes de Doper. Johannes de Doper is geen figuur in onze kerststal. Dat kan natuurlijk ook niet want wanneer Jezus wordt geboren is Johannes ook nog maar een baby. Maar als volwassen man zou hij misschien wel een mooi beeld zijn in deze coronatijd. Johannes, de Voorloper. Ik zou hem graag vandaag, op zondag Gaudete, vooraan bij de stal willen zetten. Een stal waar het licht nog niet straalt, het Kind ligt nog niet in de kribbe. En Jozef en Maria staan, bij wijze van spreken, met mondkapje op... 1,5 m bij de herders vandaan. De herders..... die mogen komen als ze tenminste met niet meer dan 3 zijn.

Dat is de werkelijkheid waarin dit jaar het Kerstkind wordt geboren.
Dat is de werkelijkheid van óns in deze donkere dagen.

Wat kan het beeld van Johannes de Doper ons daarin brengen? Die Johannes is een vreemde figuur, een vrijgevochten zonderling, die vanuit Jeruzalem priesters en Levieten op zijn dak krijgt. Ze komen vragen wie hij is en wat hij in Godsnaam aan het doen is daar bij de Jordaan. Die Johannes, die, als ze vragen wie hij is, zich niet gewoon voorstelt, maar direct duidelijk zegt: "Ik ben niet de messias, ik ben de stem die roept in de woestijn. Ik baan de weg voor de Komende". Johannes wijst in een moeilijke tijd naar het onbekende. Hij getuigt dat in Jezus werkelijk het Licht in de wereld is gekomen. Johannes durft te buigen voor dat wat komt. Hij knielt eigenlijk met terugwerkende kracht alsnog voor het Kind in de kribbe.

Hij zegt in feite: dáár, in dát wat op je pad komt, in een wereld die onaf is en beperkt, dáár, zal het licht van de Messias opgaan. Want onze wereld mag dan gebroken zijn maar laten we toch steeds opnieuw blijven vertrouwen op het Licht. Zoals de zon die na elke nacht steeds weer tevoorschijn komt.

Maar een zonsopgang, die zien we eigenlijk niet zo vaak... Wanneer heeft u voor het laatst een zonsopgang gezien?

De meest indrukwekkende zonsopgang die ik zelf gezien heb was in Erg Chebbi, in de Sahara-woestijn in Marokko. Ik was daar op vakantie met man en kinderen. In die zomer overnachtten we een nacht in een tentenkamp in de woestijn. Midden tussen de eindeloze okergele zandheuvels die zich uitstrekten zover we konden kijken. Onze Marokkaanse gastheer, ruig type, à la Johannes de Doper, stelde voor om de volgende ochtend vroeg op te staan om de zon te zien opkomen boven de woestijn. En zo kwam het dat we aan het eind van de nacht, het was nog donker, de hoogste heuvel in de omgeving beklommen. Het ging moeizaam, onze voeten zakten diep weg in het zand.

En daar op de top gingen we zitten wachten, deken om ons heen voor de kou, tot in de schemer het eerste vonkje licht verscheen. Toen dat tevoorschijn kwam, juichten we.

Dáár, boven die zee van zand, verscheen een streepje licht! Het was alsof het licht ons kwam begroeten en meteen zag de woestijn om ons heen er vriendelijker uit, een warme roze gloed scheen over de zandduinen. We lachten, gaven elkaar een high five, zagen de zon verder opkomen, feller worden. De weg naar beneden? Dat was een feest! We renden hand in hand de zandheuvel af. Het leven tegemoet.

Wonderlijk eigenlijk, hoe het licht ons tegemoet komt. Als wij het ruimte geven. Als wij ons de moeite getroosten om de berg te beklimmen.

Johannes de Doper deed dat. Hij plaveide een weg voor de Messias opdat wij de ogen zouden openen en ons op die weg zouden begeven. Ook al is het vandaag de dag een steile weg, het iets dat we juist in de schemer van deze donkere dagen tóch van binnenuit kunnen beleven.

De vele kerstlampjes dit jaar lichten ons bij om Jezus licht meer en meer zichtbaar te laten worden. En ons nu al te verheugen op dat wat komen gaat, een nieuw begin van leven, de geboorte van Gods licht voor alle mensen.